

Fundamente ale credinței creștine

Christian Briem

GBV

Fundamente ale credinței creștine

Christian Briem

Fundamente ale credinței creștine

Christian Briem

GBV

© 1999 by GUTE BOTSCHAFT Verlag (GBV)

Postfach 80 D-35673 Dillenburg Germany

I
n
t
r
o
d
u
c
e
r
e

Trăim într-o vreme în care sunt atacate nu numai temeliile societății omenești și ale moralei, ci

și temeliile creștinismului. Satan, adversarul lui Dumnezeu și al oamenilor, nu lasă nimic neîn-cercat, în scopul de a distruge ce mai aparține în această lume de Dumnezeu. Îndeosebi își concentrează atenția ca să atace temeliile adevăratului creștinism. De-a lungul miilor de ani, el a mai învățat ceva: dacă înainte lupta împotriva Bibliei și a credincioșilor, deschis, cu forța, asemeni unui leu răcnind, astăzi el vine ca înger al luminii, cu Biblia în mână, și cu o tactică schimbată, să-și atingă aceeași țintă.

Având în vedere aceste situații serioase ne stă pe inimă îndemnul de a ne îndrepta asupra unora din cele mai importante adevăruri ale credinței creștine. Desigur, nu putem, având în vedere întinderea unei astfel de lucrări, să abordăm toate adevărurile de temelie ale credinței, dar dorim ca în următoarele rânduri să ne ocupăm de

patru fapte importante pe care credința noastră se poate odihni pentru acest timp și pentru veșnicie.

„Credința” este unica posibilitate folosită de însuși Dumnezeu ca semn al adevăratului creștinism. Așa citim în ultima epistolă din Sfânta Scriptură: „Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră comună, m-am văzut obligat să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3). Nu este vorba de o știință; aceasta înseamnă că nu este vorba nici de o cunoaștere bazată pe cercetare omenească sau pe deducții ale duhului omului, ci numai pe „credință”, bazată pe revelație.

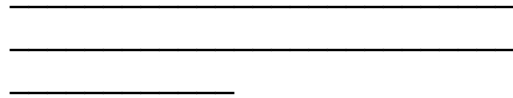
În primul capitol ne ocupăm de inspirația Bibliei; în al doilea capitol de Persoana lui Hristos ca Dumnezeu și om. Câteva prețioase îndemnuri cu privire la aceste două capitole se datorează autorului broșurii „Foundations of the Faith”, F. B. Hole. Al treilea capitol descrie lucrarea de mântuire a Domnului Isus sub cele trei aspecte: „ispășire”, „mijlocire” și „împăcare”. Capitolul de încheiere se referă la marele adevăr al învierii adevăr fundamental nesocotit de mulți necredincioși, dar fără de care nu poate exista ceea ce numim „credința creștină”.

Adevărata credință creștină a fost dată „sfinților”; ea nu este un obiect de discuție. Ea a fost „dată odată pentru

totdeauna" într-o formă desăvârșită care nu mai are nevoie de îmbunătățiri sau de dezvoltare. Astăzi este mai necesar ca oricând apelul Duhului Sfânt către toți credincioșii de pe pământ, ca să lupte pentru această credință dată o dată pentru totdeauna. Încă atunci anumiți oameni s-au alăturat abaterii de la harul lui Dumnezeu și s-au lepădat de singurul Domn, Isus

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

Hristos (Iuda 4). Cât este de necesar ca în aceste file din urmă copiii lui Dumnezeu să-și amintească de adevărurile de temelie ale credinței și să lupte pentru ele! Dorința inimii noastre și rugăciunea către Cel care este singurul Stăpân și Domn este ca următoarele rânduri să servească cititorilor credincioși la întărirea credinței lor, și apoi să poată veni în ajutorul celor care sunt încă departe de această credință și nu au avut încă o întâlnire personală cu Domnul Isus să-L găsească pe El, drept izvor al vieții și fericirii pentru timp și veșnicie.

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

1. Sfânta
Scriptură este
inspirată de
Dumnezeu

Autoritatea Bibliei

Întrebarea dacă Biblia are autoritate asupra omului, asupra conștiinței și vieții sale depinde în mod hotărâtor de faptul dacă această carte a fost inspirată de Dumnezeu. Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu? Nu există nici o altă întrebare mai importantă și mai fundamentală ca aceasta. Oamenii credinței din Vechiul Testament ar fi putut avea experiențe minunate cu Dumnezeu; Domnul Isus ar fi putut aduce vești minunate fără să fi îndeplinit minunile pe care le-a făcut; apostolii Domnului ar fi putut primi revelații prețioase din partea lui Dumnezeu dacă toate aceste lucruri nu ne-ar fi fost transmise într-un mod dumnezeiesc și desăvârșit, nu ar avea nici o autoritate asupra noastră și nu am avea nimic ce ar putea justifica „credința”. Am avea doar o sumă de gânduri interesante, amintiri și transmițeri din generație în generație. Toate ar avea aceeași puțină autoritate asupra conștiinței mele ca și „Faust” de Goethe.

Dacă Biblia nu ar fi inspirată de Dumnezeu, dată de El însuși cuvânt cu cuvânt, nu am avea nimic ce ar putea fi numit „adevăr”!

Nu geniu omenesc

Dacă vorbim despre inspirație, nu avem în vedere sensul comun al acestui cuvânt. Se poate vorbi despre geniul lui Goethe sau Shakespeare; se poate vorbi de faptul că Georg Friedrich Handel a fost „inspirat” în mod deosebit când, într-un timp extraordinar de scurt, a creat lucrarea sa „Messias”. Dar Isaia nu a fost inspirat în felul lui Shakespeare și nici Pavel în cel al lui Luther. Care din acești bărbați foarte înzestrați, în cuvintele sau lucrările lor, au putut spune: „Așa vorbește Domnul ...”? Așadar, când vorbim în acest context despre inspirație, avem în vedere acel control deplin pe care Dumnezeu l-a exercitat asupra autorului fiecărei cărți din Biblie, astfel încât ceea ce s-a scris au fost gândurile și cuvintele exacte pe care El voia să le spună.

Ce spune Biblia despre ea însăși?

Nu intenționăm să ne ocupăm de părerile oamenilor renumiți asupra Bibliei. Poate ar fi intere-sant să știm că Bismarck a iubit Biblia, a citit-o zilnic, își făcea notițe pe marginea filelor și înde-osebi sublinia cuvintele care le considera mai importante pentru el. Dar la ce ne ajută aceasta? O astfel de lucrare nu poate fi niciodată temelia credinței noastre! De aceea vrem să ne îndreptăm spre Cuvântul lui Dumnezeu și să auzim ce spune el despre el însuși! Să ne îndreptăm privirea, mai întâi, spre prima parte a Cuvântului lui Dumnezeu care

este numită „Vechiul Testament”.

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

În Vechiul Testament există trei lucruri surprinzătoare care ne rețin în mod special atenția:

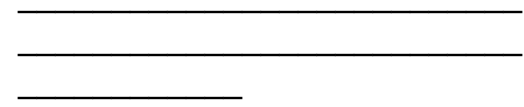
1. În capitolele de început ale Bibliei ne sunt prezentate lucruri existente cu totul în afara mijloacelor de observare ale omului, lucruri care prin nici o altă cale nu pot fi cunoscute decât prin revelație din partea lui Dumnezeu; evenimente care au avut loc înainte de crearea omului. Aici este izbitor felul limbajului: nu expresii nesigure ale speculației omenești, ci acea vorbire liniștită și sigură a cunoașterii absolute graiul adevărului.

2. Dacă citim cărțile istorice ale Vechiului Testament vom găsi caracteristici care sunt deplin necunoscute relatărilor și scrierilor istorice omenești. Într-adevăr, sunt descriși oameni, bărbați mari ai credinței, dar nu ca niște eroi. Avraam a fost un astfel de bărbat al credinței, cu un caracter înalt, numit prietenul lui Dumnezeu; David, marele rege, a fost un om după inima lui Dumnezeu. Și totuși ne este arătat că acești oameni au căzut în păcat. Ne sunt descriși oameni fără Dumnezeu care au umplut măsura păcatelor lor și totuși au fost înălțați prin trăsături de caracter vrednice de laudat. Toate aceste descrieri ale vieții au ceva comun: au un caracter superior, liber de prejudecăți omenești; ele oglindesc o

judecată dreaptă și fără părtinire, care numai în Dumnezeu singur poate fi găsită. În continuare putem observa o trăsătură importantă a cărților istorice, și anume faptul că evenimentele mari ale istoriei lumii rămân nemenționate sau foarte scurt amintite, în timp ce lucruri și întâmplări care par secundare sunt redată foarte detaliat. Aproape că nu auzim amintindu-se ceva despre faraonul renumit al acelor zile, dar multe capitole sunt rezervate unui păstor simplu, patriarhul Iacov. În cărțile istorice nu găsim nici cea mai mică amintire a unui mare cutremur, care a avut loc în timpul împăratului Ozia. Nu am fi știut nimic despre acest cutremur, dacă nu ar fi amintit de el profetul Amos la începutul cărții sale (Amos 1. 1; vezi de asemenea Zaharia 14. 5). Putem spune cu siguranță că în cărțile istorice nu sunt prezentate întâmplări care sunt necesare pentru iluminarea căilor lui Dumnezeu pentru om.

3. Dacă ne adresăm cărților profetice, constatăm de îndată exactitatea discursurilor și apelului lor. Acolo nu apar șovăieli, nici scuze, ci cea mai directă și mai categorică expresie: „Așa vorbește Domnul”, care apare de peste 400 de ori. Cuvântul lui Dumnezeu a venit de pe buzele și din pana lor și s-a îndreptat cu putere și autoritate către conștiințele oamenilor acelor zile. Vreau să amintesc un singur loc care exprimă acest adevăr: „Duhul Domnului a vorbit

prin mine și cuvântul Lui era pe limba
mea" (2 Samuel 23.2).

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

Mărturia Noului Testament despre Vechiul Testament

Dacă cercetăm Noul Testament pentru a vedea ce mărturisește despre Vechiul Testament, găsim o bogată adevărare a inspirației și autorității Vechiului Testament.

1. Mărturii de importanță excepțională asupra autorității Vechiului Testament ne vin de pe însuși buzele Domnului. Când Domnul Iisus este ispitit de Diavol în pustie, răspunde de trei ori cu cuvintele: „Este scris” (Matei 4. 4, 7 și 10), care sunt citate din

Deuteronom. De asemenea citim că Domnul Iisus a venit nu ca să desființeze

Legea și prorocii, ci pentru a le împlini (Matei 5. 17). Către ucenicii care

mergeau spre Emmaus, a spus: „Nu trebuia să suferă Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa? Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le - a explicat

în toate Scripturile, lucrurile cu privire la

El” (Luca 24. - 27).
26 în

din același capitol, Domnul adevărește că Psalmii au fost scrise despre El. În Ioan 5,

în Legea lui Moise,
în
versetele 46 - Do
47, mnu

dependența Sa față de autoritatea scrierilor: „Căci dacă ați crede pe Moise, M - ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți scrierile lui, cum veți crede cuvintele Mele?”

a) în repetate rânduri, evangheliștii adevăresc autoritatea cuvântului scris în Vechiul

Testament prin expresii ca acestea: „ca să se împlinească Scriptura” și „ca să se împlinească ce fusese spus de Domnul prin prorocul” (Ioan 19.36; Matei 2.15).

b) Și în epistolele Noului Testament vedem clar punerea în evidență a inspirației scrierilor Vechiului Testament. Apostolul Pavel a spus despre Timotei că din pruncie cunoștea Sfintele Scripturi. Apoi citim: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate” (2 Timotei 3.16). De asemenea Petru arată, în prima sa epistolă, că Duhul lui Hristos a vorbit prin profeți în Vechiul Testament (capitolul 1.10-12) și în epistola a doua că bărbați, mânați de Duhul Sfânt, au vorbit (capitolul 1.21).

4. în Faptele Apostolilor, ultima carte istorică a Noului Testament, găsim mereu citate din Vechiul Testament. încă în primul capitol, Petru amintește două versete din Psalmi cu privire la Iuda Iscarioteanul: „Fraților, trebuia să se împlinească Scriptura pe care Duhul Sfânt a spus-o mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuză celor care au prins pe Isus” (Faptele Apostolilor 1.16). în prima predică creștină, după coborârea Duhului Sfânt la Rusalii,

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

Petru a citat pe profetul Ioel și trei Psalmi diferiți pentru a arăta împlinirea prorociilor referitoare la turnarea Duhului Sfânt, a morții, învierii și înălțării lui Hristos. În capitolul 3 vorbește despre timpul restabilirii tuturor lucrurilor, „despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (versetul 21). În capitolul 4, versetele 24 și 25, se spune că

„Dumnezeu” a fost Acela care a vorbit în Psalmul 2 prin gura slujitorului Său David. Încheind mărturia lui Petru din Faptele Apostolilor, am vrea să ne îndreptăm privirea spre cuvântarea sa din Cezareea, unde vorbește de Domnul Isus ca judecător dat de Dumnezeu celor vii și celor morți: „Toți prorocii mărturisesc despre El că, oricine crede în El, primește, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 10.43).

Înainte de a merge mai departe, să mai aruncăm o privire asupra mărturiei lui Pavel din Faptele Apostolilor. În prima sa vorbire, în Antiohia (capitolul 13), îndreaptă atenția spre căile lui Dumnezeu cu poporul Său Israel, de la zilele din Egipt până la acea zi și recunoaște autoritatea cărților lui Moise, Iosua, Judecători, Samuel, până la David, al cărui fiu după trup este Domnul Isus. În versetul 29 citim: „Și,

după ce au împlinit tot ce este scris despre El, L-au dat jos de pe lemn și L-au pus într-un mormânt". Apoi arată că Dumnezeu va trimite pe singurul Său Fiu în lume, adăugând un citat din Psalmul 16, pentru a dovedi că Hristos nu a văzut putrezirea în moarte. Toată lucrarea apostolului Pavel s-a bazat pe autoritatea dumnezeiască a scrierilor Vechiului Testament. Să remarcăm faptul că, în zilele acelea ale creștinismului, predicile nu erau idei omenești, ci o răspândire a „Cuvântului lui Dumnezeu". Așa citim în versetul 44: „în sabatul următor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu". Era Cuvântul Domnului care se răspândea în toată țara (versetul 49).

În Tesalonic, Pavel a discutat cu Iudeii „despre Scripturi". Ce fel de Scripturi? Ale Vechiului Testament; din ele, Pavel a dovedit și a lămurit „că Hristosul trebuia să sufere și să învieze dintre cei morți. «Și acest Isus, pe care vi-L vestesc eu, este Hristosul»" (capitolul 17.3). Rezultatul a fost că mulți au crezut. În prima epistolă către Tesaloniceni, găsim că Pavel mulțumește lui Dumnezeu fără încetare că au primit „Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi, ... nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care și lucrează în voi care credeți" (capitolul 2.13). Poate o altă mărturie să dovedească mai bine inspirația

dumnezeiască a scrierilor Vechiului
Testament? Apostolul își începuse slujba
sa printre

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

Tesaloniceni cu acele scrieri și acum îi poate lăuda că au primit cuvântul său ca pe „Cuvântul lui Dumnezeu”.

Pe urmă Pavel a dus Evanghelia în Bereea. Ni se spune că cei din Bereea au fost mai primitori ca cei din Tesalonic. De ce? Pentru că păstrau scrierile (desigur ale Vechiului Testament) ca singurul mijloc dat de Dumnezeu: „Au primit cuvântul cu toată bunăvoința și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa” (capitolul 17.11). Din cauză că cercetau cuvintele lui Pavel prin Scripturi, erau socotiți mai „nobili” decât cei din Tesalonic. O, de-ar face și oamenii zilelor noastre același lucru! Ce repede ar dispărea părerile omenești de la amvoane și din sălile de conferințe pentru a face loc Cuvântului lui Dumnezeu!

Este și Noul Testament Cuvântul lui Dumnezeu?

Am văzut că în toate cărțile Noului Testament este recunoscută inspirația deplină a Vechiului Testament de către Dumnezeu. Are Noul Testament pretenția că este inspirat de Dumnezeu? Răspunsul este simplu: DA!

În 1 Corinteni 2, versetul 13, apostolul Pavel arată, cu privire la părerile sale și ale celorlalți apostoli, că ele nu sunt „cuvinte învățate de la

înțelepciunea omenească, ci ... învățate de la Du-hul, comunicând lucruri duhovnicești prin mijloace duhovnicești". În 1 Corinteni 14, versetul 37 arată că cine este duhovnicesc trebuie să recunoască faptul că ce scrie el „este o poruncă a Domnului".

În 2 Petru 3, versetele 15 și 16, întâlnim un fapt deosebit: un scriitor noutestamental (Petru) îndrumă spre scrierile unui alt scriitor noutestamental (Pavel), ridicând importanța învățaturii sale la aceeași înălțime cu a celorlalte Scripturi. Mai întâlnim încă o dată ceva asemănător, când apostolul Pavel citează un cuvânt din Evanghelia lui Luca (vezi 1 Timotei 5.18). Și aici citatul din Noul Testament este la aceeași înălțime cu cel din Vechiul Testament și sub același titlu: „Căci Scriptura zice". La începutul evangheliei sale, Luca arată modul în care, după ce a făcut cercetări amănunțite, a hotărât să scrie, „în ordine, unele după altele", lucrurile în care a fost învățat Teofil. Să privim expresia: „în ordine", care înseamnă „cu metodă". Dacă Dumnezeu a lăsat să fie scrisă această carte, atunci a avut pentru ea o metodă. Acest lucru nu este de mirare, doar și oamenii în conceperea unor lucrări au la bază o anumită metodă. Și Dumnezeu să nu fi făcut lucrul acesta? Poate că acest lucru nu e atât de evident, căci Dumnezeu nu e dispus să arate frumusețile Cuvântului Său criticilor Săi

necredincioși. Credința însă se bucură că
fiecare carte a

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

Cuvântului lui Dumnezeu este scrisă cu metodă.

Luca și-a scris evanghelia? El nu a scris după

Și care a fost ordinea sau metoda care ordinea timpului, cronologic, ci prezentat

evenimentele după o ordine morală : această este metoda sa! Așa cum Luca

de siguranța lucrurilor, tot așa vorbește și Ioan în prima sa epistolă, scrisă

credincioși, că au viața (capitolul 5. 13) A

ca ei să știe veșnică .

constatări siguranță autoritate scrierilor pe

dau și ilor care se bazează

dumnezeiască. Și cu ce pedeapsă ser

ioasă și veșnică sunt amenințați, la

sfârșitul

Apocalipsei, cei care se vor îndepărta nu numai de „gândurile”

„cuvintele” acele cărți (Apocalipsa 22. și încă o dovadă

inspirate ier (Apocalipsa 18 19)! ă în

inspirație ier

bale.

Întreaga Scriptură este inspirată de Dumnezeu

Textele amintite sunt suficiente pentru a demonstra că scriitorii Noului Testament au avut aceeași inspirație ca și cei ai Vechiului Testament. Timotei cunoștea din pruncie Sfintele Scripturi (ale Vechiului Testament); acestea ca și scrierile Noului Testament au o caracteristică comună: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate” (2 Timotei 3.16). Fie că este vorba de scrierile Noului sau Vechiului Testament, toată Scriptura este „insuflată de Dumnezeu”. În originalul grecesc, această expresie este foarte importantă, formând un singur cuvânt care înseamnă „inspirat de

Dumnezeu". Precum Dumnezeu a insuflat primului om viață și el a devenit un suflet viu, tot așa a inspirat fiecare fragment al Scripturii, care a devenit un întreg organic, viu și măreț, deoarece este Cuvântul lui Dumnezeu.

Procesul comunicării

Să ne ocupăm acum de modul în care Dumnezeu a comunicat poporului Său gândurile Sale. Acest eveniment dacă putem spune așa cuprinde, după 1 Corinteni 2, trei trepte de sine stătătoare, pe care trebuie să le diferențiem cu grijă una de alta pentru a fi scutiți de greșeli.

Prima treaptă este aceea a **revelației**. Dumnezeu a pregătit, în inima Sa, pentru cei care-L iu-besc lucruri prețioase, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului n-au ajuns. Când Dumnezeu a vrut să comunice aceste lucruri, a trebuit să le dezvăluie cuiva. Și El a făcut aceasta! Numele Său să fie slăvit în veci pentru aceasta! Versetul 10 ne arată că Duhul, care cercetează lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, este singurul competent să descopere oamenilor

gândurile lui Dumnezeu. Versetul 11 merge și mai departe, arătând că Duhul lui Dumnezeu este singurul izvor al unor astfel de descoperiri. Dar aceste revelații, date de Duhul lui Dumnezeu, nu ajungeau în toată lumea și nici la toți sfinții, ci numai la apostoli și profeți (vezi Efeseni 3.5), la care se referă începutul versetului 10 prin cuvântul „noi”. Cuvântul „noi” din versetul 10 este același „noi” din versetul 13 și vorbește despre aceleași persoane: apostolii.

Cea de-a doua treaptă este a i n s p i r a ț i e i . Nu era de ajuns dacă Dumnezeu avea gânduri pre-țioase în inima Sa și nu le descoperea. Dar chiar descoperirea gândurilor Sale nu era suficientă, ci, pentru a fi în posesia lor, a trebuit să aibă grijă ca ele să ajungă la noi într-un mod sigur. Și această a doua treaptă a fost preluată de Dumnezeu însuși. Și pentru aceasta să-I fie aduse mulțumiri veșnice! Dumnezeu a avut grijă ca apostolii și profeții să poată transmite și comunica aceste descoperiri și altora, sub controlul deplin al Duhului Sfânt, într-un mod direct dumnezeiesc. În versetul 13 se arată că ei nu au fost lăsați în seama înțelepciunii lor cum să transmită mai departe adevărul. Ei vesteau lucrurile, nu prin înțelepciunea omenească, ci prin Duhul comunicau „lucruri duhovnicești

prin mijloace duhovnicești". Acest verset ne arată că propovăduirea adevărului prin apostoli fie că ei au făcut-o mai întâi în formă verbală și apoi într-o formă scrisă s-a făcut în cuvinte date de Duhul Sfânt. Cuvintele sunt chiar acelea prin care

Dumnezeu a vrut să ne dea adevărul.

Revelația are, deci, de a face cu transmiterea adevărului de la Dumnezeu la apostoli și profeți, în așa fel ca ei să-l poată cuprinde cu gândul lor. Inspirația are de-a face cu transmiterea aceluiași adevăr către toți sfinții; și pentru aceasta nu erau necesare numai gânduri, ci și cuvinte.

Mai rămâne a treia treaptă în transmiterea adevărului lui Dumnezeu care este menționată în versetul 15 prin expresia: însușirea cunoștințelor, adică asimilarea gândurilor lui Dumnezeu de către fiecare credincios. Dacă adevărul a fost dezvăluit prin bărbați aleși de Dumnezeu și prin ei a fost transmis mai departe în cuvinte inspirate, acum trebuie înțeles și primit pentru binecuvântarea și bucuria omului. Omul natural, „fîresc”, în starea sa de necredință, nu poate pricepe aceste lucruri (versetul 14). Această capacitate necesară îi lipsește pe deplin. Lucrurile duhovnicești trebuie judecate duhovnicește. Credincioșii au „gândul lui Hristos” (versetul 16) și au primit Duhul, care este din Dumnezeu, care îi ajută să cunoască lucrurile care sunt

dăruite de

El.

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

Din cele scrise nu trebuie să tragem concluzia că ar fi fără sens ca un necredincios să deschidă Biblia și să citească din ea. Duhul Sfânt va folosi mereu Cuvântul lui Dumnezeu pentru a arăta omului pe de-o parte starea lui păcătoasă și de pierzare veșnică, iar pe de altă parte sfințenia lui Dumnezeu. Cunoașterea bogățiilor harului lui Dumnezeu, care ne sunt arătate în Cuvântul Său, sunt păstrate pentru ai Săi. Nu poți descoperi bogățiile lui Dumnezeu celui care critică Cuvântul Său. Nu prin studiu, forțe intelectuale, cercetări și experimente se poate ajunge la capacitatea de înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu. Numai cei care sunt „duhovnicești” pot judeca lucrurile duhovnicești. „Duhovnicesc” este omul născut din nou, în care nu numai că locuiește Duhul Sfânt, ci care se și lasă condus de El. Atâta timp cât suntem conduși de Duhul Sfânt, ochii inimii sunt deschiși pentru a înțelege lucrurile lui Dumnezeu. Cândva, cineva se plânga: „Eu nu pot să văd. îmi trebuie mai multă lumină!” Și răspunsul a fost: „Tu nu ai nevoie de mai multă lumină, ci de fereastră!” Aceasta este fără îndoială adevărat. Dacă am îngădui mai mult Duhului lui Dumnezeu să curețe ferestrele sufletului nostru, curând am vedea mai clar.

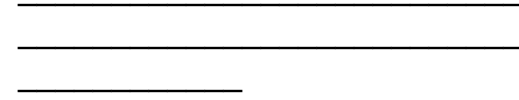
Inspirație cu sau fără înțelegerea scriitorului

Realitatea inspirației dumnezeiești nu a fost fundamentată, în nici un caz, pe faptul că scriitorii folosiți înțelegeau ce trebuiau să scrie. Ce poate evidenția mai bine splendoarea inspirației divine decât faptul că profeții Vechiului Testament au trebuit ei înșiși să cerceteze ca să înțeleagă semnificația celor scrise sub controlul deplin al Duhului Sfânt (vezi în 1 Petru 1.9-

11). Și, în cercetările și căutările lor au primit lumină că aceste adevăruri scrise de ei nu erau pentru ei înșiși, ci pentru noi. O astfel de inspirație, caracteristică majorității autorilor din Vechiul Testament, am putea să o numim „inspirație neînțeleasă”. Foarte rar prorocii au înțeles deplina importanță a ceea ce Dumnezeu le-a pus pe buze. Aceasta nu înseamnă că inspirația nu era deplină, ci doar revelația nu era total desăvârșită.

Contrar acestei inspirații neînțelese, în 1 Corinteni 2 găsim o „inspirație înțeleasă”, care străbate și caracterizează aproape întregul Nou Testament. Am spus „aproape”, pentru că ne gândim la unele părți din Apocalipsă, pe care ne e greu să credem că Ioan, vizionarul, le-a înțeles în complexitatea lor deplină. Înțelegerea importanței celebrei cifre, 666 (Apocalipsa 13.18), este un exemplu foarte bun, în acest sens, a ceea ce

gândim noi. Totuși aceasta nu schimbă
nimic din realitatea și esența inspirației.

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

Divin și omenesc

Inspirația dumnezeiască nu elimină în nici un caz calitatea omenească de autor. Mediul, vocația, experiența și aptitudinile diverșilor scriitori totul a contribuit la forma și esența scrisului lor. Astfel apare stilul și caracterul lor, în ceea ce povestesc, ori relatează. Duhul lui Dumnezeu a folosit aceste calități și a acționat în cei care au scris astfel încât cuvintele pe care le-au folosit le aparțineau, într-adevăr, lor, dar erau, în același timp de la Dumnezeu. Tocmai aceasta, din urmă, împrumută cuvintelor lor autoritate și exactitate divină. Independent de caracterul și tematica scrisă, dacă s-a dat prin revelația dumnezeiască, dacă autorul s-a inspirat din lucrurile în care se găsea și le vedea în jurul său sau s-a informat din materiale scrise totul s-a făcut sub controlul

Duhului Sfânt. Limbajul era al lor, cuvintele de asemenea ale lor, Dumnezeu folosindu-Se de lucrurile existente. Fiecare autor și-a păstrat stilul său natural. Dar chiar și prin acest mod de lucru, inspirația dumnezeiască și-a păstrat caracterul având totul sub control. Tocmai în momentul când ne-am aștepta la o exprimare a sentimentelor autorului, tocmai atunci ea lipsește, și invers, când așteptăm să

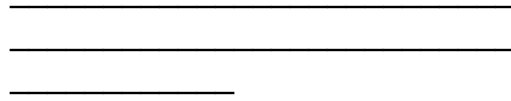
descrie lucrurile în mod succesiv, le prezintă în totalitatea lor, amintindu-ne sentimentele sale. Nu găsim nici un sentiment de compasiune când vorbesc despre lupta care a avut-o Domnul în Ghetsimani sau despre teama pe drumul crucificării Sale. Nu găsim nici o explozie de bucurie când mărturisesc învierea lui Hristos. Orice autor obișnuit ar fi adăugat cuvinte, care să exprime propriile sale gânduri și mișcările sale sufletești; dar toate acestea lipsesc, deoarece totul a fost trecut prin controlul Duhului Sfânt.

Elementul omenesc și cel divin sunt atât de perfect unite în Biblie, încât autorii nu sunt nici simple instrumente, nici singuri răspunzători pentru cele scrise. Aceste lucruri le putem constata la citirea Bibliei. Dacă accentul se pune pe descoperirea dumnezeiască făcută prin profeți, după porunca Dumnezeului celui veșnic (Romani 16.25-26), găsim, pe de altă parte, uneori, doar citarea numelui autorului: „Tot astfel și David vorbește despre fericirea omului căruia Dumnezeu

îi socotește dreptatea fără fapte" (Romani 4.6); „Căci Moise scrie despre dreptatea ..." (Romani

10.5); „... seminție despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoți" (Evrei 7.14) etc. De fapt și Ioan, la sfârșitul evangheliei sale, nu ne lasă în neștiință cine a scris-o, ci într-o formă indirectă ne spune aceasta: „Ucenicul acesta este cel care mărturisește aceste lucruri și

care le-a scris" (Ioan 21.24).

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

Astfel, putem încheia acest punct spunând: Biblia este instanța supremă, fiindcă e vocea lui Dumnezeu; ea poate fi înțeleasă fiindcă folosește limba oamenilor.

Inspirația verbală

Poate cineva va întreba de ce se pune așa mare preț, în privința inspirației verbale a Bibliei, pe limbaj? Nu ajunge inspirația gândurilor? Răspundem, mai întâi, că Sfânta Scriptură vorbește foarte clar de inspirația cuvintelor sale (1 Corinteni 2.13; Apocalipsa 1.3; 22.18, 19). O inspirație care se limitează la nivelul gândurilor ar fi inutilă în ce privește autoritatea scrierilor. Pentru convingerea noastră în această direcție, să observăm că Pavel, Petru și Ioan au avut idei minunate de la Dumnezeu, dar că ei au primit îndemnurile necesare cum să scrie, tocmai prin controlul și supravegherea Sa. Ce folos dacă Pavel nu ar fi spus numai ideile sale și ele nu ar fi fost cuvintele lui Dumnezeu? Fără cuvinte inspirate, nu există nimic inspirat. Dacă Scriptura nu ar fi inspirată cuvânt cu cuvânt, nu am avea cuvintele lui Dumnezeu și Biblia ar fi doar o carte interesantă și cu îndemnuri bune, dar fără autoritate. Chiar această autoritate o atacă învățătorii falși moderniști.

Pentru noi este suficient că Biblia însăși susține această inspirație verbală. Noi credem aceasta.

Teorii despre inspirație?

Adeseori suntem întrebați ce teorii acceptăm referitor la inspirația Sfintei Scripturi. La această întrebare putem răspunde pur și simplu: nici una! Inspirația Sfintei Scripturi este la fel de miraculoasă ca și alte lucruri dumnezeiești. Ne este permis și trebuie să credem în ea, așa cum credem și în alte minuni ale Domnului. Tot astfel, nu depindem de vreo teorie când e vorba și de alte taine ale credinței: adevărul asupra trinității lui Dumnezeu, nașterii Domnului Isus, a nașterii din nou sau răpirii noastre. Toate aceste mari adevăruri sunt în Biblie revelate și noi recunoaștem, fericiți și liberi, că ele există supranatural, dincolo de înțelegerea noastră. Nu așteptăm să le putem înțelege, ci le primim mai mult prin credință. Și nu suntem deloc neliniștiți că aceste taine le știm dincolo de capacitatea noastră de înțelegere. Dimpotrivă, ne simțim prin aceasta întăriți. Tocmai aceasta așteptăm de la o revelație divină. Dacă spiritul omenesc ar putea pricepe toate acestea, ar însemna atunci că și originea e omenească. Dar nu e așa: inspirația e supranaturală, ea vine de la Dumnezeu.

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

Traduceri

O problemă este, pentru unii, faptul că apar mereu traduceri noi ale Bibliei, ori altele revizuite, sau numai îmbunătățite. Cum se împacă aceasta cu pretenția inspirației verbale, despre care am vorbit în capitolul anterior? Și aici răspunsul este simplu: inspirația se referă la scrierile în limbile originale. Dumnezeu a ales pentru Vechiul Testament limba ebraică, iar pentru Noul Testament limba greacă. Textele originale, în limbile originale, sunt, cuvânt cu cuvânt, inspirate de Dumnezeu. Traducerile nu. O traducere bună ne redă, cât mai fidel cu putință, Cuvântul lui Dumnezeu și adevărul. Mult timp, în traducerea lui Luther, textul din Romani 8, versetul 1, era redat astfel: „Nu este nimic condamnat în cei ce sunt în Hristos Isus”. Aceasta însă nu era o redare exactă a textului grecesc și nici adevărul: în cei credincioși mai este ceva de condamnat: carnea, adică natura veche, păcătoasă. Astfel, a fost necesară o revizuire a textului traducerii lui Luther, pentru a reda adevărul din textul grecesc: „Acum deci nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus”.

Totuși există și o traducere a Cuvântului lui Dumnezeu. însuși Domnul Isus și apostolii, ca și scriitorii

Noului Testament, o folosesc și o citează adesea. Este vorba de Septuaginta, o traducere a Vechiului Testament în limba greacă din limba ebraică. Este o traducere nu prea exactă, dar Domnul Isus, când a folosit-o, a spus: „Este scris”. O traducere bună redă esența cuvântului inspirat de către Dumnezeu într-o formă demnă de încredere. Inspirate însă rămân textele originale: cel ebraic și cel grecesc. Sarcina traducerii acestor texte, cât mai fidel cu putință, și-a asumat-o așa-numita critică a textului. Și putem spune că noi avem, astăzi, un text de bază atât de fidel și de exact, cum generațiile anterioare nu l-au avut. Aceasta numai datorită bunătății lui Dumnezeu și contrar necredinței noastre. Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său și el va sta neclintit în ceruri.

Citate libere

În repetate rânduri găsim în Noul Testament citări libere din Vechiul Testament. Această rea-litate este folosită de critici ca o dovadă împotriva inspirației Sfintei Scripturi. Putem întreba: Duhul Sfânt, care a inspirat pe scriitorii Vechiului și Noului Testament, nu are dreptul și puterea deplină de a da anumitor pasaje, într-un alt context, o claritate sau o semnificație nouă? Citatul din Isaia 8.12, în 1 Petru 3.14-15 este un exemplu în această privință. Nici textul grecesc, nici cel

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

ebraic al Vechiului Testament nu amintesc aici numele „Hristos” sau „Mesia”, dar Duhul Sfânt a considerat nimerit ca în Noul Testament să refere acest pasaj la Domnul Isus.

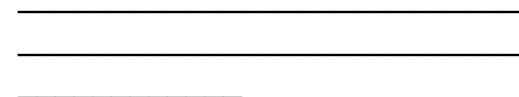
Și expunerea din Mica 5.2, în Matei 2.6 este foarte semnificativă și prețioasă. În timp ce în Mica citim: „... din tine îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel ...”, în Matei textul citat devine: „din tine va ieși o Căpetenie, care va paște pe poporul Meu Israel”. Mica, vorbind profetic despre Domnul Isus, nu spune că va paște poporul Israel. Acesta a fost gândul Duhului Sfânt în Evanghelia după Matei, unde ne este arătat Domnul Isus nu numai ca împărat, ci și mila Sa față de turma fără păstor (capitolul 9.36). Ce prețios este pentru sufletul nostru să-L vadă pe Domnul Isus și în această postură! Așa cum, de exemplu, Iosif păștea turma tatălui său înainte de a domni asupra fiilor lui Israel, tot așa și Domnul Isus a vrut să pască poporul Său, Israel, înainte de a stăpâni, în calitate Sa de conducător. Nu este exclus ca Duhul Sfânt în Matei 2.6 să facă aluzie la 2 Samuel 5.2: „Și Domnul ți-a zis: «Tu vei paște pe poporul Meu Israel și vei fi căpetenie peste Israel»”. Și dacă Hristos a fost alungat, putem observa că aceasta a fost succesiunea morală a revelației Domnului: mai întâi păstorire și suferință, apoi stăpânire.

Deosebirea dintre revelație și inspirație

Multe greutăți produc necredință, când nu se ține seama de deosebirea dintre revelație și inspirație. Putem auzi întrebări ca acestea: „Cum se poate uni inspirația cu realitatea, știind că vorbirile unor oameni răi se găsesc în Biblie? Sunt ei inspirați? Spun ei adevărul? Sunt ei expresia gândurilor lui Dumnezeu?” Sigur că nu! Cine întreabă astfel, trece peste deosebirea dintre revelație și inspirație. Nu toată Scriptura este o descoperire directă de la Dumnezeu. Unele expuneri din Cuvântul lui Dumnezeu sunt istorice, în care sunt redată vorbirile oamenilor răi și chiar ale lui Satan. Dar nu tot ceea ce fac și cred oamenii necredincioși se acoperă cu gândurile, intențiile și lucrarea lui Dumnezeu. În gândul acesta este „adevărul”. Toate acestea ne sunt date de Dumnezeu prin inspirație. Avem relatări sigure și dumnezeiești despre ceea ce s-a făcut sau vorbit.

Eclesiastul este un exemplu de ceea ce vede omul „sub soare” și la ce rezultat ajunge: „Totul este deșertăciune și goană după vânt!” Să luăm, de exemplu, versetul 24 din capitolul 2: „Nu este altceva mai bun pentru om decât să mănânce și să bea și să-și înveselească sufletul cu ce este bun din munca lui ...”. Este oare aceasta o revelație din partea lui Dumnezeu? Este oare vocea lui Dumnezeu, care ne spune că mâncarea și

băut ura sunt cele mai bune

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

Fundamente ale credinței creștine

Ch
Bri

lucru i? De o mie de ori D c est Est relat d inspira
nu! ar e e? e area e divină

despre tot ala deșert aciune și goana
după lucrurile pământ ești, pe care le
găsește omul sub soare. Ce bun este
Dumnezeu că ne îngăduie, prin Cuvânt
ul Său inspirat, o astfel de privire pent
ru prevenirea și îndreptarea noastră!

Un alt exemplu găsim în 1 Corinteni
7.12, unde Pavel spune: „Celorlalți le zic
eu, nu Dom-nul". Și acest text subliniază
deosebirea dintre revelație și inspirație.
Scepticii spun că aici Pavel ar tăgădui
inspirația. Dar dimpotrivă, în acest loc,
Pavel adeverește inspirația. Pavel
dorește, în calitatea sa de slujitor
credincios al Domnului, să ne comunice
decizia sa într-o anumită problemă, și
aici este inspirat de Duhul lui Dumnezeu
pentru a ne spune că aceasta este părerea
lui și nu o poruncă de la Domnul, cum
este în versetul 10 și în Matei 5.32.

Contradicții

Cu toată realitatea inspirației Bibliei,
se afirmă deseori că ea conține multe
neclarități și chiar contradicții. Dacă am
strânge toate criticile pe care oamenii le
aduc împotriva Sfintei Scripturi și le-am
clasifica în anumite grupe, vom observa

că cel mai mare număr se va găsi în acea grupă de curată neștiință care este legată deseori cu o anumită necinste. Cea mai comună întrebare a criticilor necredincioși de unde și-a luat Cain soție, e numai un exemplu grăitor pentru această grupă. Ca și cum nu ar ști că a mai avut surori (Geneza 5.4)! Nu, astfel de greutăți nu există în Sfânta Scriptură, ci numai în gândurile oamenilor care aruncă astfel de întrebări.

Adevărate greutăți

Dar, în afara greutăților închipuite, sunt și întrebări grele și adevărate, care, sub studiu și rugă-ciune, se vor arăta deseori ca binecuvântări bogate pentru suflete, ducând la descoperirea frumuseților ascunse ale Sfintei Scripturi.

Acestei grupe îi aparțin, de exemplu, acele întrebări privind diferitele moduri de relatare ale celor patru evanghelii. Dar când te gândești că fiecare evanghelist a avut o altă misiune și că fiecare a trebuit să descrie o altă latură a personalității Domnului Isus, atunci chiar deosebirile dintre cei patru evangheliști devin o săpătură de fundație pentru credință și o confirmare a inspirației.

O greutate adevărată pare a fi în 1 Împărați 6, unde ne este spus că Solomon a început să zidească templul în anul 480 după ieșirea copiilor lui Israel, iar în realitate trecuseră 573 de ani. Și totuși cât de importantă este descoperirea că cei 93 de ani, în care

Israel, pe vremea judecătorilor,

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

a stat sub domnie străină, au fost neluați în seamă! Și Matei, când a dat cartea genealogiei Dom-nului Isus, nu a știut oare că, de la David până la strămutarea în Babilon, în adevăr, au fost mai mult de patrusprezece generații (capitolul 1.17)? Sigur, a știut acest lucru! Dar el a trebuit, sub inspirația Duhului lui Dumnezeu, să lase afară trei generații, deoarece se trăgeau din împărăteasa Atalia, cea fără de Dumnezeu. De asemenea, Matei 2.23 poate fi pentru unii o greutate. Degeaba se caută în Vechiul Testament textul: „El va fi numit Nazarinean”. Și această greutate se rezolvă, dacă observăm că Duhul Sfânt nu spune că un sau acel profet ar fi spus lucrul acesta, ci este expresia mai multor profeți că El va fi disprețuit. Tot așa, pentru mulți formează o greutate faptul că în Matei 27.9 este citat un text din Zaharia, dar se spune că ar fi fost vestit prin profetul Ieremia. Această formă de citare este specific iudaică (și de aici în versetul scris de Matei). O mare autoritate în studii iudaice, rabinul T. Bava Bathra, a explicat că Ieremia era considerat ca fiind în fruntea profeților din urmă. Între evrei era cunoscută vorba, cum mărturisește un alt rabin, că duhul lui Ieremia era în Zaharia.

Ca ultim exemplu de astfel de greutăți, amintește textul din 1 Corinteni

10.8 unde Pavel arată că au murit 23.000, iar în Numeri 25.9 citim despre 24.000. A făcut Pavel o greșeală? Nu este o contradicție între texte? Nicidecum! în timp ce Moise, în Numeri 25, redă numărul întreg al celor care au murit, fără să amintească dacă toți au murit într-o zi sau mai multe, Pavel, sub inspirația Duhului Sfânt, spune că pedeapsa a fost atât de mare încât într-o singură zi au murit 23.000 de oameni.

Devieri adevărate

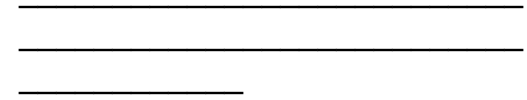
Mai rămâne o foarte mică grupă de greutăți adevărate, a căror sursă nu poate fi cu siguranță numită. Un exemplu din această grupă este Ahazia, care la urcarea pe tron, în 2 împărați 8.26, este prezentat ca având 22 de ani, pe când în 2 Cronici 22.2, ca având 42 de ani. Probabil este vorba de o greșeală de copiere mai veche. Cum și când s-a întâmplat nu ne este cunoscut. Dar, astfel de mici diferențe nu ating interesele vitale și nu au nimic comun cu problematica inspirației.

Încheind, dorim să observăm că Biblia nu a fost scrisă pentru oameni delăsători, ci pentru căutători harnici ai adevărului, care în duhul celor din Bereea (Faptele Apostolilor 17.11) cercetează Scripturile. Numai dacă citim cu credință și dependență de Dumnezeu, putem cunoaște (2 Timotei 2.15) și putem primi înțelepciune și lumină de la Dumnezeu. Referitor la

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

acest Cuvânt, contele von Zinzendorf a spus: "De n-ar fi Cuvântul Tău atât de prețios, pe ce s-ar mai întemeia credința mea? Pe mine nu mă preocupă o mie de lumi, ci numai împlinirea Cuvântului Tău."

Ce nespus de valoroasă este realitatea că, în privința gândurilor lui Dumnezeu, nu depindem de expunerile nesigure ale oamenilor, ci putem ține în mâinile noastre Cuvântul Său! Toată frumusețea acestei lumi va trece, „dar Cuvântul Domnului rămâne pentru veșnicie" (1 Petru 1.25). Cine se bazează, prin credință, pe acest Cuvânt, are cel mai sigur fundament din câte pot exista în lumea aceasta; „Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac" (1 Ioan 2.17).

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

2. Isus
Hristos
Dumnezeu
și om

În Sfânta Scriptură nu există o întrebare mai importantă ca aceea pe care Domnul Isus însuși le-a pus-o oamenilor din zilele acelea: „Ce gândiți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” (Matei 22.42). Aceste puține cuvinte sunt punctul central în jurul căruia se învârtte totul. Adevărurile de temelie ale credinței sunt insolubil legate de această întrebare și fiecare greșeală în această problemă are urmări vaste. Nu poți să fii sigur că ești corect în alte lucruri, dacă nu ai gânduri corecte și clare despre această întrebare.

Sarcina noastră este de a ne ocupa cu ceea ce arată Sfânta Scriptură, și anume că Domnul Isus este cu adevărat Dumnezeu, care a devenit om adevărat, într-un har nespus de mare, pentru descoperirea slavei lui Dumnezeu și pentru salvarea noastră. Vrem să ne ocupăm de ambele părți ale subiectului nostru și să începem cu dumnezeirea Domnului Isus.

**Mărturia Vechiului Testament
despre dumnezeirea lui Hristos**

Se spune că marile evenimente își aruncă, înaintea apariției, umbra lor; și acest lucru se verifică și în privința venirii Domnului nostru. Începând cu Geneza 3.15 indiciile profetice referitoare la Răscumpărătorul, care

trebuia să vină, sporesc în Vechiul Testament. O asemenea măreție are această persoană, încât umbra ei se aruncă peste patru mii de ani.

Să ne îndreptăm acum privirea la unele texte importante din Vechiul Testament, care dau mărturie despre Persoana și caracterul Celui care trebuia să vină. În Isaia 7.14 este promis lui Ahaz și poporului său un „semn”: „De aceea Domnul însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel”. În Matei 1.23 este arătat direct că această veste este despre Domnul Isus și că numele Emanuel înseamnă: „Dumnezeu cu noi”. În Isaia 8 se dau mai multe amănunte referitoare la Cel care va veni și este interesant că ultimele cuvinte din textul ebraic al versetului 10 dau împreună numele Emanuel. În versetele 14-18 ne este arătată respingerea Celui venit, de către însuși poporul Său. Apoi în capitolul 9.6 descoperim că Fiul fecioarei nu s-a născut pentru ea, ci pentru ca harul lui Dumnezeu să se reverse peste tot Israelul: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi: «Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veșniciei, Prinț al păcii»”. Nespuse de prețios este epitetul de Răscumpărător și împărat care conține o slavă încincită. „Numele” arată în Scriptură ce este revelat în legătură cu acea persoană. Cele cinci

caracteristici ale numelui Fiului sunt
acestea:

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

„*Minunat*”: Persoana Sa este unică și depășește orice cunoștință omenească.

„*Sfătuitoare*”: El se remarcă prin înțelepciune, capacitate și autoritate. El este pe deplin cunos-cător al tainelor hotărârilor dumnezeiești și este capabil să le înfăptuiască.

„*Dumnezeu puternic*”: Acesta este titlul deplin al dumnezeirii Sale. Este demn de remarcat că în ebraică „Dumnezeu” în textul acesta stă nu la plural, ca de cele mai multe ori, ci la singular: El nu Elohim. Fiul fecioarei este dacă putem spune așa Dumnezeu la singular, este Dumnezeu în sine însuși.

„*Părintele veșniciei*”: Din El izvorăște totul, cât și veșnicia.

„*Prinț al păcii*”: El va domni în dreptate și aceasta va duce la adevărata și statornică pace în cer și pe pământ (Luca 19.38).

Dacă unim toate cele spuse în aceste prețioase versete despre Domnul Isus, ne rămâne doar constatarea: El este Dumnezeu!

Un alt pasaj important, pentru subiectul nostru, găsim în Mica 5.2: „Și tu, Betleeme-Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși din tine îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel și a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veșniciei”. Acest text este citat în Matei 2.6 și se referă direct la Domnul Isus. Așa cum arată Mica, „Judecătorul lui Israel” va fi respins; dar acest „Rob

sfânt" (Faptele Apostolilor 4.27) este nespus de mare în Persoana Sa, fiind din zilele veșniciei. Copilul care stătea în ieslea Betleemului nu era altul decât Acela a cărui origine este din zilele veșniciei. Din nou trebuie să reamintim că adevărata fire a Persoanei care a venit în trup de carne și ca un Copil vizibil într-o iesle nu poate fi redată decât cu un singur cuvânt:

Dumnezeu.

Mărturia dumnezeirii lui Hristos în Noul Testament

În Ioan 8.58 găsim însăși mărturia Domnului despre dumnezeirea Sa: „Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt.” Iudeii zilelor Sale înțelegeau foarte bine că pretenția de a fi Fiul lui Dumnezeu nu însemna altceva, decât ca Dumnezeu să fie Fiul (Ioan 5.18; 10.33).

În Matei 3.17 și 17.5 avem mărturia Tatălui: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea”. În trecut, niciodată nu s-a deschis cerul deasupra unui muritor. Mai târziu, Ștefan a văzut cerul deschis pentru întărirea lui și pe Domnul Isus, glorificat, stând la dreapta lui

Dumnezeu. La Iordan, nu Domnul Isus privea spre cerul deschis, ci cerul privea cu plăcere această Persoană și vocea Tatălui a fost auzită ca o recunoaștere a Fiului Său Preaiubit.

Mărturia lui Ioan Botezătorul ne este dată în Ioan 1.15 și 1.34: „Ioan a mărturisit despre El și a strigat, zicând: «El era Acela despre care ziceam eu: Cel care vine după mine este înaintea mea, pentru că era înainte de mine»"; „Și eu am văzut și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu". Duhul Sfânt nu lasă nici o îndoială că cel care vorbea era Ioan (verset ul 6: „Era un bărbat trimis de la Dumnezeu; numele lui era Ioan"), dar Cel care venea după el, era înaintea sa (verset ul 30) .

Chiar și demonii îl recunosc: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu" (Marcu 3.11; Matei 8.29). Domnul Isus nu a avut nevoie de această mărturie și nici nu a primit-o. El Și-a ales alte mărturii, cum arată Marcu 3 în versetele care urmează, și una din ele a fost aceea a lui Simon Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu" (Matei 16.16). Să remarcăm că demonii nu L-au recunoscut ca Domn, ci doar slava Sa, ca Fiul al lui Dumnezeu. Dar va veni ceasul când orice limbă va trebui să recunoască, spre slava lui Dumnezeu, că Isus Hristos este Domn (Filipeni 2.11).

De o deosebită însemnătate și

adâncime este mărturia, care o dă apostolul Ioan în primele patru versete ale evangheliei sale, despre Persoana Domnului Isus. In aceste puține versete sunt numite șase adevăruri extraordinare despre „Cuvânt”.

1. „La început era Cuvântul.” El nu a început să fie ceva, ci El era', aceasta înseamnă că El exista de la început. Cuvântul are existență veșnică.

2. „Cuvântul era cu (sau: la) Dumnezeu.” Aceasta înseamnă că acest Cuvânt posedă o personalitate proprie, distinctă.

3. „Cuvântul era Dumnezeu.” Deși distinct, el este în același timp Dumnezeu. Cuvântul are o natură proprie dumnezeiască.

4. „El era la început cu Dumnezeu.” Domnul Isus nu este numai o revelare clară a dumnezeirii în acel timp, ci Cuvântul posedă o personalitate veșnică.

5. „Toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” El a fost Creatorul activ și nimic nu a fost făcut fără El. Cuvântul nu a fost făcut, ci El a făcut totul.

Cuvântul este originar, El este Creatorul.

6., „În El era viața.” Credincioșii au viață, dar nu o au prin ei înșiși, ci în Fiul. Cuvântul are viață în El însuși.

Mai poate exista vreo îndoială cine este „Cuvântul”? Atunci trebuie numai să citim mai

departe, până ajungem la versetele 14 și 17: „Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi ...

plin de har și de adevăr ... Ioan a mărturisit despre El ... și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har; căci legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos”. Cuvântul a primit o deplină încarnare și, ca om, numele lui este **Isus Hristos**. Sigur, nu este o întâmplare că cele trei locuri, pe care deja le-am pomenit (Isaia 9, Mica 5 și Ioan 1), adevăratec nu numai dumnezeirea Domnului Isus Hristos, ci și adevărata Sa umanitate. Dar înainte de a ne ocupa de partea umanității Domnului, am vrea să redăm din Noul Testament alte dovezi referitoare la dumnezeirea Domnului Isus Hristos.

În mai multe locuri din epistolele sale, apostolul Pavel, inspirat de Duhul lui Dumnezeu, mărturisește dumnezeirea Domnului Isus. În Romani 9.5 după ce a vorbit de privilegiile părinților Israelului, a spus: „și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat în veci”. Aceasta arată totodată slava lui Israel,

căci din acest popor a venit Acela care nu este numai Mesia, ci Dumnezeu glorificat în veci. El era Emanuel,

Dumnezeul Israelului. Din lipsă de spațiu nu putem să ne referim, în amănunt, la toate mărturiile din epistolele către Coloseni 1 și Evrei 1. Doresc însă să amintesc un loc însemnat din Tit 2, versetul 13, unde este vorba de fericita noastră nădejde și arătarea slavei „marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos”. În limba greacă, acest text ne arată o particularitate însemnată și anume: dacă între două substantive există conjuncția „și”, aceasta arată două părți sau două calități ale unei persoane, sau prezintă două situații a două persoane identice, sau două persoane cu calități identice.

Acest caz îl avem și aici. Între „Dumnezeu” și „Mântuitor Isus Hristos” există conjuncția „și” arătând tocmai acest lucru. Ce exacte sunt exprimările Duhului Sfânt! El vorbește aici numai de-spre Persoana minunată a lui Isus Hristos, care este și „Dumnezeu” și „Mântuitor”.

Nici Pavel nu stă mai prejos, față de ceilalți apostoli, când e vorba de recunoașterea dumnezeirii lui Hristos. La începutul celei de a doua epistole el folosește expresii similare aceleia din Tit 2, vorbind despre dreptatea primită prin „Dumnezeul și Mântuitorul nostru Isus Hristos” (versetul 1): Isus Hristos este Dumnezeu și Mântuitorul nostru.

www.vesnicia.ro – Cărți creștine gratuite

[PDF to Word](#)